

Chrześcijaństwo – od Jezusa po religię władzy

8 sierpnia 2017

Uważnie czytającego Nowy Testament uderzają dwa fakty, dlaczego uczniowie Jezusa byli całkowicie nieprzygotowani na jego misję? Dlaczego Piotr, człowiek bardzo słaby stał się opoką dla Chrześcijaństwa? Dlaczego w Nowym Testamencie tak mała jest rola uczniów Jezusa?

Śledząc wydarzenia, które co roku przypominamy sobie w misterium wielkanocnym wyraźnie widzimy, że uczniowie, którzy mieli zbudować Kościół Jezusa nic o misji Jezusa nie wiedzieli. W Ogrodzie Oliwnym, gdy Jezus modlił się gorliwie, uczniowie spali, nie zdawali sobie sprawy z wydarzeń, które miały nadejść a Jezus miał im to za złe. Gdy przyszedł Judasz i z ludźmi z Świątyni by aresztować Jezusa, Piotr chciał go bronić mieczem, nie wiedział, że to aresztowanie jest częścią odkupienia ludzkości? Później Piotr trzykrotnie wyrzeka się Jezusa. Po śmierci Jezusa na krzyżu uczniowie uznali, że misja ich się nie powiodła, nie ma przywódcy czas wracać do domów. Również uczniowie niczego nie wiedzieli o mającym nastąpić zmartwychwstaniu. To Maria Magdalena, osoba o bardzo mistycznym usposobieniu przynosi im informację „Pan zmartwychwstał”, uczniowie nie wierzą, gdyby wcześniej wiedzieli o tym, co ma nastąpić od razu z radością przyjęli by informację, że to co im Jezus głosił spełniło się. Piotr z drugim uczniem biegną do grobu. Tam w środku drugi uczeń uwierzył, Piotr nadal nie wierzy. Z pewnością uczniowie Jezusa o znaczeniu śmierci i zmartwychwstania Jezusa ani o samych wydarzeniach uprzednio nic nie wiedzieli.

Ciekawą tu rolę pełni Magda Magdalena, w apokryficznych ewangeliiach Tomasza i Marii Magdaleny określana jako umiłowany uczeń Jezusa, konkurujący z Piotrem. To jej się ukazuje Jezus. To ona pierwsza zanosí ideę zmartwychwstania o której, nie

tylko, że nie wiedzą uczniowie ale nawet nie chcą w nią uwierzyć.

W wieczerniku, jak głoszą ewangelie, pod wpływem Ducha Świętego uczniowie zakładają Kościół, w religioznawstwie określany jako Kościół Jerozolimski, ale swoją misję kierują tylko do Żydów, ludzi w pełni zachowujących prawo żydowskie. Nie jest to w swych założeniach religia ogólnoswiatowa a jedna z wielu ówczesnie istniejących sekt żydowskich. Chrześcijaństwo w tym czasie rozwija się w innych rejonach cesarstwa ale nadal tylko w środowisku gmin żydowskich, ludzi spełniających surowe prawa.

Jednak nauka Jezusa jest czymś nowym w tamtych czasach. Jest nauką dla, i biorącą pod obronę ludzi uciemnionych. A ci w Cesarstwie Rzymskim nie tylko byli wśród Żydów, powstaje problem, poganie (rozumiani jako nie Żydzi) garną się do nowej wiary, chcą być członkami Kościoła ale nie chcą się poddać rygorystycznym nakazom jak obrzezanie czy koszerność posiłków. Powstał problem, judaistyczne gminy chrześcijańskie odrzucają ich.

DZIEŁO ŚW. PAWŁA

W tym momencie historii Kościoła pojawia się Szaweł, człowiek który pierwotnie zwalczał chrześcijan, później po nawróceniu w drodze do Damaszku przyłącza się do nich. Jest Żydem, obrzezanym, wypełniającym prawa, czyli spełnia wymagania ówczesnego Kościoła judeochrześcijańskiego, a dodatkowo jest człowiekiem uczonym.

Chrześcijaństwo poznał z ust Ananiasza, prawdopodobnie zwierzchnika gminy chrześcijańskiej w Damaszku, zaliczano go do grona 70 lub 72 uczniów Jezusa (różne wersje), co w wielu przypadkach oznacza uczni uczniów Jezusa. Dziś trudno powiedzieć, czy Ananiasz słuchał nauk Jezusa, czy też już tylko uczniów Jezusa ze ścisłego grona 12 apostołów. Zanim poznał Piotra i Jakuba, brata Jezusa Paweł nauczał i

przekonywał do nauki Jezusa już przez trzy lata.

Sprawę warunków przyjmowania pogan do Kościoła rozstrzygnięto w wielkich sporach w czasie tak zwanego Soboru Jerozolimskiego ok. roku 49. Określono, że aby poganin, rozumiany jako nie Żyd został chrześcijaninem musi spełniać warunki obowiązujące cudzoziemców w Jerozolimie. Wiernych przyjmowanych na tych zasadach, czyli do Kościoła tworzonego przez Pawła określamy jako poganochrześcijan, w odróżnieniu od judeochrześcijan, którymi byli wszyscy uczniowie i rodzina Jezusa a także nawróceni Żydzi. Zrezygnowano z obrzezania, koszerności potraw. Jednak nadal chrześcijanie obrzezani są traktowani jako bliżsi Bogu. Pisał o tym Paweł w swych listach, pisał tam również o tym, że Piotr w obecności judeochrześcijan, Jakuba, brata Jezusa zachowuje się jak chorągiewka, gdy judeochrześcijan nie ma, jest im bratem, gdy są się pojawiają traktuje grono uczniów Pawła jako kogoś gorszego.

Zwróćmy uwagę, że gro tekstów Nowego Testamentu pochodzi ze środowisk związanych z Pawłem. Paweł jest autorem większości listów, przynajmniej dwie ewangelie napisali uczniowie Pawła, Łukasz, lekarz, towarzysz Pawła w podróżach i Marek, towarzysz Pawła a w Rzymie tłumacz św. Piotra.

Judeochrześcijaństwo traci swe pierwszeństwo po powstaniach żydowskich w latach 66-70 i 132-135. Jeden z nurtów judeochrześcijaństwa, prawdopodobnie ebionici, to nurt, na nauce którego Mahomet zbudował islam, w Koranie wymieniani są jako „dobrzy chrześcijanie”.

Od upadku powstań żydowskich w Cesarstwie Rzymskim rozwija się już kościół Pawła i jego nauka.

DZIEŁO ŚW. KONSTANTYNA WIELKIEGO

Kolejnym przełomowym okresem chrześcijaństwa były rządy w Rzymie Konstantyna Wielkiego. Już wcześniej Cesarstwo Rzymskie dorosło do budowy jedności państwa w oparciu o jedną religię i jednego Boga. Za cesarza Aureliana powstaje zjednoczony kult,

będący połączeniem występujących w Rzymie kultów solarnych: greckiego Apollona, indoeuropejskiego Mitry, egipskiego Seta, ogólnie semickiego El Gabal, Baala, Astrate z połączenia których utworzono boga Sol i nadano mu tytuł Sol Invictus (Słońce niezwyciężone). Jednak była to religia, można by powiedzieć salonowa, jej wdrażanie w lud zajęło by wiele czasu, czego ówczesny Rzym nie miał. Wsparcie jakie chrześcijanie udzielili Konstantynowi w walce o tron z znacznie silniejszymi oddziałami Maksensjusza w bitwie przy moście Mulwijskim (312 rok) zwróciło jego uwagę właśnie na Chrześcijaństwo. Była to religia rozpowszechniona wśród ludności całego imperium prześladowania chrześcijan nie było procesem ciągłym, były fale za Nerona, Domicjana, Dioklecjana to były krótkie okresy w 300 letnim okresie obecności chrześcijaństwa w Rzymie. Właśnie wtedy Konstantyn, który do końca swych dni był wyznawcą kultu „Słońca Niezwyciężonego” (zgodnie z przekazem chrześcijańskim nawrócił się na łożu śmierci) połączył te dwa kultury tworząc z nich hierarchiczną religię państwową. W kościele pojawiają się takie elementy mitraizmu jak hostia, mitra biskupia, niedziela – dzień poświęcony słońcu staje się dniem świętym, jako dzień narodzenia Jezusa przyjmuje się 25 grudnia, dzień narodzin w wielu kultach solarnych, m.in. mitraizmie. Jezus uzyskuje tytuły takie jak „Słońce sprawiedliwości”. Bazylika Watykańska zbudowana została na miejscu świątyni Mitry, która po dziś dzień znajduje się w podziemiach Watykanu.

Chrześcijaństwo zmieniło się z religii wspierającej ludzi upośledzonych społecznie w hierarchiczną religię wspierającą państwo. Utrzymano w niej hierarchię Rzymu Cesarz, senatorowie, lud zamieniono na papież, kler, lud, a później powielając to na władzę świecką Król – urzędnicy państwa – lud stworzono podstawę państwa średniowiecznego, państwa dwuwładzy, króla i biskupa.

ELEMENTY INNYCH RELIGII W CHRZEŚCIJAŃSTWIE

W chrześcijaństwie znajdziemy wiele elementów znanych z

wcześniejszych religii, Są elementy zupełnie nieistotne jak pochodząca z mitraizmu czapka biskupia zwana mitrą, pastorał, monstrancja czy pochodzący z egipskiego kultu Izydy wizerunek Matki Boskiej Karmiącej. Elementami, które znajdziemy w wierzeniach egipskich jest spowiedź opisana w Egipskiej księdze zmarłych, która była masowo produkowana i owijano nią zmarłych, sąd ostateczny, który w Egipcie odbywał się po śmierci przed 12 głównymi bogami Egiptu. Jest śmierć i zmartwychwstanie Boga: Ozyrys zamordowany i poćwiartowany przez Seta po złożeniu jego kawałków przez Izydę zmartwychwstaje. Dionizos rozszarpany i zjedzony przez tytanów, miał być „odtworzony” przez Zeusa z uratowanego jego serca umieszczonego w łonie ziemi Semele. Bezspornie występują takie podobieństwa z innymi religiami.

I wreszcie najłatwiej wytłumaczalne, czyli pochodzenie pewnych świąt. Czysto chrześcijańskim świętem jest tylko Wielkanoc (Wielki Tydzień) i to bez drugiego dnia, które jest pozostałością z naszego święta wiosennego Jare. Pozostałe święta stanowią upamiętnienie pewnych wydarzeń z chrześcijaństwa nałożonym na święta różnych ludów, które nawracano na chrześcijaństwo a święta te były tak mocno zakorzenione w kulturze tych narodów, że jedynym wyjściem było ich ochrzczanie. Święta te nie mają związku czasowego z wydarzeniami chrześcijańskimi. Przykłady można by mnożyć. Św. Jan – Kupała, Zielone świątki (Stado) – Zesłanie ducha świętego.

Czy to jednak coś zmienia? Istotą chrześcijaństwa jest Wielki Tydzień i przeistoczenie chleba i wina, reszta to już tylko otoczka kulturowa.

Autor: Zawisza Niebieski

Źródło: Neon24.pl